

Nassau, 7^e Mars 1801.

Kjære Edvard!

Tak for Dit kjære Brev idag,
som fyldte mig med usigelig Æmød.
Jeg haaber inderlig, at Du nu er fri
Bronchiten og Slimet, saa Du alder
kan se lysere paa Tungen. Med
Bronchiten og Aandedrætsbesværlystede-
ne maa følge en frygtelig Nedstent-
hed og Afmættelse, det er jo klart.
Du har vel haabt megen Tro derude
i København, hvor det jo jevnlig skal
blæse for temmelig stærkt paa denne
Tid af Aars. Jeg siger som Du:
Gid vi var vel paa Voksenkollen
og paa! Thi det vilde sig jo, at
der var intet Gjen for Bronchiten.
Det er mig en Tro at vide,

at Du saa at sig er landfoet
med Laksenkallen, saad du,
om det skulde behøves, kan by
derop, isor naar det nu bliver no-
get mildere i Veiret. I hvert
Fald er det godt, at Du ikke skal
udsettes for det Slid og det Chan-
cer for Forkjølelse, som en Konvales-
santie indebarer, - selv om det
er en Skuffelse for Dig ikke at
saa Drengene i London. Jeg har
den mest brændende Lyst til
at reise ned til Dig for at saa
lidde hos Dig, medens Du repa-
rerer paa Dig og reconvalescerer.
Men foreløbig er jeg ved den ind-
brændende Klagefrist bunden ved
mit Høgningsarbejde. Og dog ved
jeg, at om jeg kunde hjælpe
Dig til at blive hurtigere frisk,
saa sprængte jeg alle Tsund.
Guds er det at vide, at hver Dag
som gaar, bringer vort Møde
nærmere. Vi skal have en delig

Naar sammen udover og i fulde
Graz nyde den Sommer tid, vi faar
være sammen. Laa faa vi vel
ogsaa en Høsttid sammen, -
maa ske pr. Kristiania - Voksen-
kollen, hvis mit Ophold derinde
blir forlængt, og ellers hjemme
paa Trøstangen - Rossh. Jo mere
jeg tænker paa det store Spræng
østover, & desto mere betænkelig
blir jeg, - væsentlig for min Livs-
fyllings Skyld der øster, og som
i sig selv er nok saa proble-
matisk i de nye fremmede,
med en Uestlanding - "Bergener"-
ikke altid sympatiske Forhold.
Foreløbig er altsaa Resolutio-
nen: Vi blir paa Rossh, nip-
per Løv og klarer Udgifter!
Hvem ved: "siddes paa min Tue-
brugg og udstømmer en Glædes
Pokaal!" Kanske det dog
er bedre at være visdom, end
i min Alder at Røste sig ud
i nye Eventyr, som - lettelig-
kunde kuldkaaste guld, som er

bygget op i et helt Livs Trov.
Og måske findes daeres af mange
Ting der især, som i Livets dag-
lige Hverdaglighed og maaske med
økonomiske Savn vilde sige sig
helt anderledes ud. Det er vist
ikke bare Følelse, som bringer
disse Tanker op, der er vist
noget af Instinktet med! Jeg
saoner ligesom noget, som vir-
kelig lyder, at jeg skal reise
derind. - Og saa kommer en
Dag som idag! - den første
første Vaardag. Hvor jeg ønsker
at jeg kunde sende Dig den
milde, lune Værvind, som idag
vifter hen over Froldhaugen og
Kosset! De jer (med Kravis) har-
de siddet oppe og konfereret.
Skattedrag til Alviserne til
kl 12 imat og jer siden havde
saaet temmelig daarlige, bestem-
te jer mig for at blive hjemme
i Eftermiddag og tage mig en
liden Post. Og i den milde Efter-

midvejs sol gik vi da ud i Haven.
Hvis og her stod Klunger af ud-
sprungne Snekløkker med bandede
Hooveder som blev over sin egen
nyfødte hvide Deileghed. Og
paa Skrænten mod Kystvedalen
paa mellem Vind- og Ybbemossel
staar udprungne Slaaeris, - det
vil da siges, at de kun behøver
et Par Timers Sol for at aabne
sine blaa Præger. saa opover
Veien for at gaa op paa Sal-
mosses. Kaug. Alle Gjeldene i Ned-
landets ligger i fuld Sne, medens
Bakkerne paa Bøien heromkring
er mest snebare Flokker. Solen
var netop i Nedgang, saa da
vi soingede op mod Rasmus's Hus
laa Gjeldene i Aftensrudne. Og
saa skede det vidunderlige:
oppeim den stille milde Af-
tenluft lod den første Skærflokk
- og saa en til - og end til -
og en til, - iunderlig og ørn
og med al Vaarens Vemod. H.H.

Da kunde j, ikke mere. Hak-
ken maatte af og noget
begynde at dugges og smelte
inden mig. Da Du Edward,
Edward, dette atter at staa over-
for denne ufattelige første
Vaarformueelse, hvor Tanken
paa Liv og Gød og Gød og
Liv blandes Jammen til noget,
for hvilket, Harens eneste Fløit
~~er~~ er bedre Udtryk end alle
Ord!

Saa og paa Kuegn. Solen
normede sig nu til Guldkan-
ken paa Sartor, - og i Himlen
derude over Havet saa Skyhol-
mes og Her med Branding
af Solguld mere og mere
rødrende, - og i det
Guldspiddet og alle de andre
i Rosenbad. Ogsaa saa
Silheden deroppe. Et vægt
Troskeklaup fra et eller
andet Tim laup borte, -

Hjemme af nogle legende Nær-
paa Kloppedal - ellers intet.
Fred og Mildhed og begy-
dende Vaar over alt! Hvor
jeg længtes efter Dig! - det
kan Du bedst forstå deraf,
at jeg sødtes her og frykter mig
ved at skrive til Dig om det
Altsammen. - Paa mindre end
en Time var jeg hjemme igen
paa Rossel, som Turen var
ikke lang, - men hvor tid!
Og hvor jeg vilde ønske, at jeg
skulle give Dig lidt af "For-
nemulsen". Du har givet det
i "Sunns ein Gang", - men vi
er endnu ikke naaet saa langt
frem i Vaaren, at den ligger
i Luften. Dog vil jeg nærmest
sige vi har "Förvaar", - som
om det var forspillet til Va-
ren!

Se saa, - det er mig en
sund Lur at sødte her og

hale med Dig. Jeg ved jo at
Du forstaar det mindste Nym
- er det ikke en Lykke at
jaa Lov til at skrive til
Dig, som bage imod det
tiltsammen! Og ikke skal
vi ha hverken Ligningsprat
eller Dødsordprat bagfor.
Men hoed Du skal ha, er
de varmeste Fruer, to ban-
kende Venner der kan sende
Dig over at være rigtig frisk
og kjok, hoed du forhaabent-
lig allerede er bleven!
Jaa Toren med Bronskiffet!
Larael da, kjore, kjore
Edvard og tak for denne
Lunder! Og saa Marie hil-
ser Pappa kjorligt, -
hun beder mig sige, at hun
saa Fru Hagerup nok saa kjok
iforgaars. Hun ser jevntil til
hende, da hun synes at mærke,
at det glæder hende. Kjorligt din
Frants.
Lille!

Indtil videre for Hagerup, jeg kan endog ikke sige til det
rigtig til forstaa mig i dem alle, - det er nok saa og "Min Pappa og Pappa's Hustru"
1848